

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Tomus ...**

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1652-1663**

C. 17. Circa Literas Dimissoriales.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80513](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80513)

Sectio II. De Ordine, Problemata. 251

PROBL. XCIX.

In sacra Theologia, vel in Iure Canonico graduatus potest, & non potest ad titulum literaturae absque Beneficio, aut patrimonio ad sacros Ordines admitti.

tem Collegialibus ex aliquo Collegio maiori Salmanticensi (v. gr.) Complutensi aut Valisletano S. Crucis posse sacrum Ordinem ad literaturae titulum conferri: certum est enim togatos huiusmodi citò habituros plusquam congruam sustentationem, vt adnotauit Diana citatus part. 4.

CAPVT XVII.

Circa Literas Dimissoriales.

PROBL. C.

Legatus à latere potest, & non potest literas dimissoriales impertire, ad Ordines suscipiendos.

DIMISSORIARVM expeditio propriè conuenit Summo Pontifici, & Episcopo originis, domicilij, Beneficij, vel familiaritatis, dummodo sit electus, & confirmatus, etiam si consecratus non sit. Ex Trident. sess. 23. cap. 10. sic docent Tolet. lib. 1. c. 49. n. 2. Bonac. d. 8. punct. 4. n. 22. Henric. lib. 10. cap. 22. n. 3. & omnes. Quaesitum verò, num Legatus à latere valeat dimissorias concedere? Non potest, etiam in casibus intra annum praemissis. Quia non potest contra Concilij praescripta dispensare. Sic Marchin. tract. 1. p. 6. cap. 3. n. 5. Glossa ad cap. Dilectus de praenud. Rodrig. de Ord. c. 14. n. 6.

Potest planè. Quia Legatus à latere plenam solet referre ea Pontifice potestatem, nisi expressè aliqui casus excipiantur. Ita Nauar. cons. 27. de temp. Ordin. Petr. Ledes. c. 8. de Ord. concl. 4. diff. 3. Ludou. de San Iuan q. 2. de Ord. art. 3. dub. 1. Leand. tr. 6. d. 10. q. 2.

Hoc probabilius puto ob doctissimi Nauar. assertionem, ait enim Legatus reuerendas quidem dare potest etiam Sede vacante, sed non derogare sacro Concilio. Hoc est, dare dimissorias potest, dummodo iuxta Concilij praescripta eas concedat. Igitur non est contra Concilij mentem posse Legatum dimissoriales literas impertire. Et infra num. 2. addit: Secundo quod pro Ordinato & Ordinante facit, quod Legatus potuit dare reuerendas, & dedit eas, accedente testimonio idoneitatis Ordinarij, vel Promissoris. N. quod testimonium accessit, seu datum fuit, vt requirebatur. Sic Nauarro malè à Philiberto Marchino pro contraria sententia citatus.

PROBL. CI.

Præsentè Episcopo potest, & non potest Vicarium generalis Dimissorias dedere.

Suppono, minimè posse Vicarium generalem Episcopi sine speciali eiusdem mandato dimissorias impertire capite 3. de temp. Ordin. in 6. Glossa §. Inferiores in verbo non excedant. Mandos. de regular. Cancell. tom. 2. regul.

395 **P**otest profectò. Quia certa moraliter huiusmodi literatis esse debet sustentatio: Theologi enim facile saltem ad Beneficia curata ascendunt: & legitime ex litium defensione saltem decentem planè questum acquirunt. Sic Corduba in sum. q. 36. Vega 1. p. sum. cap. 54. casu 1. Alzedo in praxi Episc. p. 2. cap. 5. num. 6. Auila de Cen. p. 3. d. 5. dub. 16. Gonzal. ad regul. 8. can. ell. num. 36. Henric. lib. 13. c. 36. num. 2. & lib. 10. cap. 17. & lib. 14. cap. 5. n. 3. vbi refert, peritissimos Theologos Salmanticenses, Complutenses, & Toletanos ita consuluisse. Barbosa in Trident. sess. 23. cap. 2. num. 24. Garzia de Benef. c. 5. num. 128. & 129. Affer Barbosa ibi decretum sacre Congregationis tenore sequenti: In Concilio Vrbano decreto de promouendis ad titulum literaturae iussit sanctissimus deleri: & dicit, se daturum Breue Cardinali Portugalia, vt solos Doctores in Iure Canonico, vel Theologia possit ipse Cardinalis prius examine à se facto promouere ad sacros Ordines ad hunc titulum literaturae. Sic ex Garzia Barbosa. Concinit Ludou. de S. Iuan q. 2. de Ord. d. 11. dub. 5. pag. 806. Emanuel Rodr. p. 2. sum. d. 5. n. 15.

396 **N**on potest. Quia Tridentinum sess. 23. c. 2. praescribit nullum posse sacris initiari, quamuis alias sit idoneus moribus, scientia, & ætate, quin actu vnde honestè viuere possit, possideat: Ergo non sufficit scientia, nec gradus, nec spes acquiritur vnde quis valeat victitare, qua sola graduantur. Sic declarasse sacram Cardinalium Congregationem Sa correctus affirmat v. Ordo num. 27. Ita Sanch. tom. 2. Const. lib. 7. c. 1. d. 3. n. 10. Salcedo c. 18. n. 7. Petr. de Ledes. c. 7. ante vlt. concl. Marchin. tr. 2. p. 6. c. 6. Ioan. de la Cruz in sum. de Ord. dub. 6. concl. 1. Diana p. 4. r. 4. resol. 32. & p. 5. r. 10. resol. 50. Leand. tr. 6. d. 9. q. 20.

397 **E**go quidem reor, primam sententiam satis esse probabilem. Quia Episcopus moraliter est certus, graduatis huiusmodi vitæ necessaria deesse non posse, qui perbreui tempore vacantia per concursum Beneficia consequuntur, vnde Concilij menti satisfieri videret, quod solum exigit, ne constitutis in sacro ordine honesta delint alimenta. A teamen secundam probabiliorum esse iudicari. Quia illi particulari Quamuis alias sit idoneus scientia non plenè satisfieri video. Præterea Concilium requirit pacificam Beneficij possessionem, graduati verò hic manent in sola spe obtinendi: Porro Beneficia non tam propere vacare assolent, & interdum minus licetatis, qui alias digni ex alijs virtutis, aut industriae donibus digniores apparent merito conferuntur: & inter plures graduatos ad idem Beneficium concurrentes, vnus alio Doctior assumitur: vnde plures casus esse possunt, in quibus graduato absque titulo ad sacrum Ordinem assumptio victui necessaria desint. Censuerim autem Eschob. & Mend. Theol. Moral. T. III.

SCOBAR
 neob Mor
 om III. IV
 F IV

regul. 24. quest. 2. Graff. lib. 3. decis. cap. 12. num. 2. & aliis. Quæritur autem, an præsentis Episcopo possit Vicarius generalis has concedere? Non potest præsentis Episcopo sed solum cum ipse absens manet in locis remotis. Quia sic præscribitur in Cap. Cum nullus, de temp. Ordinat. Qui textus absolute prohibet, ne possit Vicarius præsentis Episcopo dimissorias expedire. Sic Menoch. de arbitrar. lib. 2. Casu 222. num. 9. Altens. tit. 3. art. 8. Narbo. de appellat. à Vicario ad Episc. p. 1. num. 197. Henric. lib. 10. cap. 22. num. 3. lit. P. & aliis.

402 Potest, præsentis Episcopo, Vicarius generalis ex particulari expressa eius vel tacita licentia concedere dimissorias. Quia textus citatus non servatur in praxi. Et quia licentia expressa vel saltem tacita præsumitur vere adesse, quando Vicarius, præsentis Episcopo, dimissorias concedit, nec enim potest id, ignorante Episcopo, gerere; unde si non prohibeat ipse speciatim, creditur planè annuere. Ita Ioan. Andr. in Cap. cum nullus. Quaranta v. Ordo. Molfes. & alij, quos refert, & sequitur Marchin. tract. 1. part. 6. cap. 3. numer. 8. Leand. tract. 6. d. 10. g. 3.

403 Cum his opinor, & existimo ita esse intelligendos nonnullos Doctores, qui pro contraria sententia assentiunt. Unde qui bona fide, & universali credulitate cum Vicarij dimissorias, præsentis Episcopo expeditis ordinaretur à penitis statutis contra ordinatos ab alieno Episcopo sine licentia proprij excusaretur. Certè ubi Episcopus in remotis locis degeret, existimari Vicarium generalem posse concedere dimissorias ex Cap. Cum nullus, iuncta Glossa tametsi tutius esset, in literis sui Vicariatus hanc facultatem expressam haberi: At si hæc facultas non fuisset in literis vicariatus expressa, dubium est, quinam locus dicitur remotus, ut sciamus, quando Episcopo absente, sine licentia expressa Vicarius possit ad Ordines suscipiendos dimissorias impertire. Aliqui, quos Glossa memorat, dicunt, per locum remotum hic intelligi citra quinquaginta miliaria extra montes. Alij locum extra Prouinciam asserunt dici remotum. Alij intra vnam diocetam. Sed (ut aptè ibi annotauit Glossa) arbitrio Iudicis relinquatur, quinam locus remotus dicatur. Zabarella in Clement. Causam, v. ex remotis, de elect. Menoch. de arbitrar. casu 222. numero 26. Crediderim, sufficere, quod huiusmodi remotio sit ordinandis valde incommoda.

PROBL. CII.

Prælati Regulares possunt, & non possunt suis subditis Regularibus litteras dimissoriales impertire.

404 Non possunt. Quia id expresse à Tridentino prohibetur sess. 23. cap. 8. ibi: Nullus cuiusvis generalis, aut specialis rescripti, vel privilegij prætextu ordinetur, etiam statuta temporibus, nisi eius probitas ac mores Ordinarij sui testimonio commendentur: Sed quo ad Ordines Episcoporum Diocesani, non autem Prælati Regulares sunt Ordinarij: ergo ad Episcopos pertinet dimissorias Regularibus concedere. Sic Henric.

lib. 10. cap. 23. num. 4. Filliuc. tract. 9. num. 98. Qui excipiunt nostræ societatis Prælatos, qui ex privilegio speciali Gregorij XIII. anno 1584. expedito, possunt suis subditis dimissorias eligere.

Possunt equidem. Quia id ex Tridentino sess. 23. cap. 10. perspicue deducitur. Prohibet enim Abbatibus, & aliis quibuscunque Prælati exemptis, ne subditis secularibus dimissorias litteras concedant: Ergo facultatem à contrario sensu relinquit eisdem Prælati, ut subditis professis dimissorias concedere valeant: exclusio namque vnius est alterius inclusio. Deinde quis est, quæso, Regularium Ordinarius Prælati in iis, quæ ad iurisdictionem pertinent, nisi Generalis, aut Prouincialis Religiosis? Præterea ex eodem Concilio Ordinarius per litteras de vita & moribus Ordinandum, & ætate ferre debet testimonium: At Episcopus, qui nec Regularem ordinandum nouit, fidem huiusmodi per dimissorias nequit præstare: Igitur Concilium quoad Clericos seculares intellexit Episcopum vel Ordinarium Diocesanum: quoad Regulares vero proprios Prælatos. Ita Nauar. lib. 1. de temp. Ordinarij. conf. 36. Rodrig. part. 2. summ. cap. 14. num. 9. Diana part. 2. tract. 16. resol. 15. Barbosa. Gutier. & alij apud Machado tom. 2. lib. 4. p. 6. tract. 10. docum. 9. num. 4. Marchin. tract. 1. p. 6. cap. 4. num. 3.

406 Posse dimissorias concedere suis subditis quemcunque Generalem, vel Prouincialem non solum Societatis, sed & cuiusvis Religionis, certum existimo. Non solum quia ex Tridentino non prohibentur, ut ex declaratione sacre Congregationis ostendunt: sed quia sic est illis concessum à Sixto V. & à Clemente VIII. anno 1596. ut referunt Quaranta v. Ordo in fine. Pialetti. in praxi Episcoporum. part. 1. cap. 1. n. 14. Marchin. & Diana citati. Ad vberius autem roborem doctæ Congregationis declarationem: De mandato Sanctissimæ Domini nostri Clementis diuina providentia Papa VIII. tenore presentium mandatur omnibus & singulis quorumcunque Regularium superioribus, ut de cætero observent, & obseruari faciant ea, quæ in decreto sacre Congregationis Concilij Tridentini continentur: cuius tenor est huiusmodi: Congregatio Concilij censuit, superiores Regulares posse suo subdito itidem Regulari, qui prædictis qualitatibus requisitis Ordines suscipere voluerit, litteras dimissorias concedere: ad Episcopum tamen Diocesantum, nempe illius Monasterij, in cuius familia ab ipso, ad quos pertinent, is Regularis positus fuerit; nisi Diocesanus abfuerit, vel non esset habiturus Ordinationes, ad quemcunque alium Episcopum, dum tamen ab eo Episcopo, qui Ordinem contulerit, examinetur quoad doctrinam; & dummodo ipsi Regulares non distulerint de industria concessionem dimissoriarum in id tempus, quo Episcopus Diocesanus vel abfuerit, vel nullas habiturus esset Ordinationes. Verum cum à superioribus Regularibus, Episcopo Diocesano absente, vel Ordinationes non habente, litteræ dimissoriae dantur, in eis vique huiusmodi causam absentia Diocesani Episcopi, vel Ordinationem ab eo non habendarum experiri debent esse. Quod qui non fecerint, officij & dignitatis, seu administrationis actus & passus.

passus, priuationis, ac alias arbitrio eiusdem Sanctissimi Domini nostri Papae reservatas penas incurrent. In quorum fidem, &c. Datum Roma die 15. Mensis Martij 1596. Hinc infero in primis, ad Ordinationem Regularium sufficere, si in literis dimissoriis Praelatus Religionis, siue Conuentus testetur de Diocesani absentia, vel quod nolit habere Ordinationes, vt possit ab alio Episcopo ordinari; nec esse necessarium habere hac de re ex Curia Episcopali instrumentum, vel fidem authenticam. Quia sacra Congregatio agens de requisitis ad Regularium Ordinationem, huius requisiti non meminit. Deinde deduco, fuisse reuocata quaecumque priuilegia, quibus plures Religiones nitebantur, vt habitis suorum Superiorum dimissoriis, non possent ab Episcopis, quibus haec dimissorias praesentabant, examinari. Quod priuilegium concessit Eugenius Quartus Monachis Benedictinis, & Gregorius Decimus tertius, Patribus nostrae Societatis.

PROBL. CIII.

Praelati Regulares possunt, & non possunt suis Nouitiis literas dimissorias impertire, ad Ordines suscipiendos.

407 **N**on possunt. Quia Praelati Regulares non habent in Nouitium absolutam iurisdictionem velut Episcopalem, sicuti habent in professos; sed tantum habent iurisdictionem in iis, quae ad probationis munus spectant. Quare graues Doctores ex hoc inferunt apte fundamentum casibus referuatis Religionis minime illegari. Sic Peregrin. in comment. constit. sui Ordinis, part. 1. & in addit. quest. 10. Homobon. part. 4. respons. 99. quos sequitur Marchin. tract. 1. p. 6. cap. 4. num. 10. & 15.

408 **P**ossunt omnino. Quia Nouitij priuilegiis professorum potiuntur: At professi possunt Praelati, ex priuilegio, dimissorias ad Ordines recipiendos conferre: Ergo & illis. Ita Bechius, & Tambur. quos refert, & sequitur Diana part. 3. tract. 3. resol. 7. & part. 4. tract. 4. resol. 7. & part. 5. tract. 10. resol. 43. Sanch. in sum. lib. 6. cap. 10. numer. 22. Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 16. num. 17. Leand. tract. 6. d. 10. quest. 10.

409 **S**cio, nostram Societatem IESV priuilegium habere concedendi professis dimissorias ad Ordines suscipiendos, cum ampliacione illud communicandi Nouitiis; & aliis Ordinibus lego apud grauissimos Doctores idem priuilegium fuisse concessum. Vnde probabilior em secundam sententiam omnino profiteor.

Escob. & Mend. Theol. Moral. T. III.

PROBL. CIV.

Omnes exempti Abbates habent, & non habent potestatem concedendi suis subditis secularibus dimissorias, ad Ordines suscipiendum.

410 **O**mnes Abbates habent huiusmodi potestatem. Quia qui potest Ordinibus initiare aliquem potest eidem vt ab alio initietur dimissorias concedere: sed possunt omnes Abbates exempti Ordines minores suis secularibus subditis impertire: Ergo & eidem poterunt literas dimissorias elargiri. Tenere hanc sententiam Villalob. tom. 1. tract. 11. diff. 9. num. 4. Rodrig. in compend. qq. Regul. resol. 1. num. 26. asserunt Diana 3. part. tract. 2. resol. 95. & Marchin. tr. 1. part. 6. cap. 3. n. 21.

411 **N**on omnes id possunt Abbates exempti. Quia expressè eis interdicitur sub poena suspensionis ab officio & Beneficio per annum à Tridentino sess. 23. c. 10. de reform. Ita Azor. to. 2. lib. 3. c. 49. q. 3. Miranda in manua. Praelat. tom. 1. q. 39. a. 5. Tambur. de iure Abbat. to. 2. d. 2. q. 26. num. 2. March. citatus.

412 **H**oc mihi certum. Quia non omnes Abbates exempti possunt minores Ordines suis subditis secularibus exhibere (de quo supra) sed solummodo Abbates Magnates habentes scilicet iura Episcopalia plenissima in suos seculares subditos, id est, qui possunt tribunal erigere, deputare Vicarium, ad Confessiones approbare, exequi defunctorum voluntates, euocare Synodum, & quorum numero non nulli sunt in Hispania, & in Gallia. Hi quidem possunt suis Clericis secularibus dimissorias conferre literas, non obstante Tridentini decreto, quod solum habet locum in Abbatibus carentibus Episcopali iurisdictione in seculares subditos, non verò in Magnatibus Abbatibus, qui excepto Characterè Episcopali, Episcopis aequiparantur. Sic Sayr. decis. 25. de temp. Ordin. Molles. in sum. tr. 2. c. 2. n. 17. & 18. Barbosa de offic. & potest. Episc. alleg. 2. n. 7. Tamburin. de iure Abbat. tom. 2. d. 11. q. 20. Diana p. 2. tr. 2. resol. 94. Existimo denique, iuxta hanc Abbatum distinctionem exponendos esse Henricum l. 10. c. 22. n. 3. Azorium, Rodericum in sum. p. 2. c. 14. n. 2. & Fornarium de Ord. c. 5. n. 6. volentes, Abbates non posse Clericis secularibus dimissorias expedire. Debent enim intelligi de Abbatibus communibus carentibus vtique Episcopali iurisdictione, non de Magnatibus.

PROBL. CV.

Cum Regularis Ordinibus iniunctus affert quidem literas dimissorias Praelati Religionis, sed casu non gestat publica instrumenta precedentium Ordinum susceptionem attestantia: potest, & non potest Episcopus ei Ordinem, ad quem suscipiendum mittitur, denegare.

413 **P**otest quidem. Quia non tenetur fidem plenam exhibere literis dimissoriis Praelatorum, quae attestantur, Ordinandum reliquis Ordinibus

bus iam esse initiatum. Sic fert quondam Doctorumvulv examinatorum, qui consentiente Episcopo, iudicant non solum eum posse, sed debere Regularem huiusmodi repellere. Attestantur id non sine admiratione & dolore Marchin. *tract. 1. part. 6. cap. 5.* & Rodrig. *tom. 1. qq. Regul. q. 24. num. 7.*

414 Minimè potest. Quia literæ dimissoriae Prælati Regularis tam plenam fidem faciunt, ac si essent publica instrumenta, ita ut Episcopus Ordines collaturus eis fidem non solum possit, sed debeat exhibere. Ita Abbas in *Cap. Tua nos, de Clerico. peregrin. num. 3.* Mascard, *de probat. conclus. 1145. in fine*, qui adducit auctoritatem Franci ad *Cap. Tua nos.* Marchin. & Rodrig. citatis. Machado, Tambur. Villalob. Portel. quos citat, & sequitur Leander *tract. 6. dist. 10. quest. 21.*

415 Hoc mihi omnino certum. Nec enim est verisimile Prælatos Regulares omni planè exceptione maiores, velle publicis literis suo sigillo munitis rem falsam attestari. Profecto si ipsi rigidi examinatores eisdem literis fidem præstant circa attestationem natalium, ætatis & similibus: cur non eisdem credent, dum præcedentium Ordinum susceptionem attestantur vel enim in omnibus, vel in nullis fides est hisce literis adhibenda.

PROBL. CVI.

Literæ dimissoriae expirant, & non expirant concedentis obitu, aut ab officio cessatione.

416 Expirant planè. Quia mandatum morte mandantis finitur. *1. Et quia, ff. de iurisd. omni. no.* Sed Episcopus concedens dimissorias mandat alieno Episcopo suam iurisdictionem: ergo morte mandantis, seu delegantis extinguitur. Et quia si hæc dimissoria morte concedentis non expirarent, gratis iniuria succedenti in Episcopatu irrogaretur, siquidem qui tales literas à defuncto Episcopo, vel à Vicario Capituli iam imperasset, posset sine consensu novi Episcopi ad Ordines promoveri: similiter posset Vicarius Capituli quibuscunque etiam inutilibus dimissorias concedere, & Episcopus eos deberet tolerare. Et quia licet privilegium re non integra, id est, post aliquem usum illius durat, re integra, id est, non durat, si privilegiatus illo uti non cœperit, ut docet Felin. in *cap. Licet undique, de Offic. delegati, numero 1.* Sylvest. *v. Gratia, q. 2.* & apud ipsum Ioan. Andre. in *Cap. Ex tua, de filiis Presbyterorum.* At in præfenti casu ordinandus nunquam est usus præfatis literis dimissoriis: ergo post obitum concedentis illis amplius uti non poterit. Sic Zerol. in *praxi Episcop. v. Dimissoria.* Gutier. *lib. 2. cap. 17. num. 12.* apud Barbo. citandum.

417 Minimè expirant. Quia gratia semel obtenta non expirat concedentis obitu, *Cap. si super gratia, de offic. delegati in 6. & Cap. 51.* Cui nulla, *de præbend. in 6.* de qua regula lege Nauartum *cons. 1. de priuil.* Monetam *tract. de Indic. conferuatur. cap. 10. num. 328.* Sed concessio dimissoria non est quædam gratia, & fauor: Ergo quo-

ties illæ literæ fuerunt in actu impetratæ re integra licet, seu ante omnem earum usum non extinguuntur obitu concedentis siue naturali, siue civili. Et quia vera donatio alicuius rei absolute facta, valet etiam post mortem: sed concessio dimissoria est quædam libera donatio: ergo quando absolute fit, ut in casu nostro supponitur, post mortem etiam concedentis valebit. Ita Quaranta *v. Ordo. vers. Peritur in dubium*, Rodrig. in *sum. p. 2. c. 14. n. 15.* Sa *v. Dimissoria, n. 1.* Sanch. plures alios adducens. *lib. 8. de Matr. d. 28. n. 83.* Suar. *de legib. lib. 8. cap. 3. n. 19.* Henricq. *lib. 10. c. 22. n. ult.* Barbosa *de offic. & potest. Episc. alleg. 7. n. 24.* March. *tr. 1. p. 6. c. 6. n. 4.*

Certe si facultas Confessionibus audiendi, aut eligendi aliquem in Confessarium, aut non residendi in Diocesi, aut celebrandi in privato Oratorio, aut testandi, si sit Religiosus: aut dispensandi, seu commutandi vota: non expirant morte concedentis, ut fusc probat Sanchez citatus: ergo neque in nostro casu expirare, dicendum. Hoc autem verum puto non solum in naturali morte Episcopi, sed etiam in morte civili, id est, si ab Episcopatu deponeretur, vel transferretur ad alterum. Quia non minus his modis, quam per naturalem mortem Episcopalis potestas extinguitur: & sic literæ dimissoriae concessæ antè degradationem, depositionem, renunciationem, aut translationem ad alium Episcopatum, eundem valorem habebunt. Quod si Episcopus licentiam alicui concessisset, ut posset ab alieno Præsule Ordinari, & antè literarum dimissoriarum expeditionem mortem obiret, aut degradaretur, &c. talis licentia non expiraret. Quia scriptura, vel sigillum necessarium non requiritur ad substantiam privilegij, seu gratiæ: sed sufficit expressa concedentis voluntas signis externis sufficienter manifestata, ut luculenter comprobatur ipse Sanch. *lib. 8. de Matrim. d. 29.* & Suar. *cit. n. 20.*

CAPVT XVIII.

Circa Tempora Ordinationum.

PROBL. CVII.

Minores Ordines possunt, & non possunt, quacunque die etiam feriata conferri.

PRAXIS communis est, posse primam Tonfuram quacunque die, Possunt quæ hora, & loco conferri. De Ordinationibus autem minoribus ambigitur, num valeant feriata die ministrari? Possunt conferri quacunque feriata die. Quia in rigore iuris non videtur prohibitum. *Cap. quando, dist. 75. ibi: Quando, & ubi libitum fuerit usque ad Subdiaconatus Officium ordinentur Clerici: Diaconi vero & Presbyteri nunquam nisi in publica ordinatione.* Sic March. *tract. 1. part. 6. cap. 5. numero 7.* Zerol. *p. 2. praxis Episc. v. Ordo.* Rebus. in *Reg. Cancel. 25. n. 5.* Ludou. de San Iuan *q. 2. de Ord. a. 9. dub. 1.* Petr. de Led. *c. 7. concl. 2. pag. mibi 664.*

Non possunt quacunque feriata die conferri, sed solis Dominicis, aut alio die festo. Quia Non possunt sic